

Popoldne so zopet gnali, a sedaj pa prav, kakor jim je bilo rečeno, namreč v «zákotje». Drugi pastirji so brž opazili, da Žerjavovi že imajo pisano; radovedno so jih spraševali: «No, kje je bila?»

«I, Trdin jo je ujel, in danes domu prignal», odgovarjal je Urh.

«Ali so bili doma kaj hudi?»

«Saj vsak po sebi vé, kako je.»

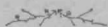
«E, ta Trdin! ta nam zmiraj neprilike dela; kakor duh pride za grmovjem, in če stopi krava za ped na njegovo posestvo, pa jo vzame.» Taka je bila sodba pastirjev o neljubem jim Trdinu.

V «zákotju» se je ta dan živina nenavadno rada pasla. Samo kake trikrat je bilo treba iti vračat in parkrat zavpiti: «Nazaj, pisan-á — pisana nazaj! — ha-á!» Ves drugi čas pa so imeli naši pastirji prost. Delali so si torej mehke sedeže iz zelenega mahu pod košato lipo in tudi zakurili so si.

Zvečer pa so prav zadovoljni s solnčnim zahodom vred pognali živino domu in nič niso premišljevali, kako naj govoré, da bo prav, nazadnje pa še vse eno ne bo prav. Spoznali so v svojem notranjem, da se gré s čistim srcem in dobro vestjo mirno proti domači hiši, dasi ravno si tega niso pravili, kajti sramovali so se prejšnjega prestopka in kazni.

Pisana jih je izučila, da «zlo spredeno, je lahko zmedeno.»

J. Štrukelj.

Zaprtemu ptičku.

Glad te je v tičnico zvabil,
Ptiček ne boj se nikar!
Deček ne bode zabil,
Da si ti božja stvar.

Láhkó ti bode živeti,
V izbi ti bode topló
Kadar pomlad zasveti,
Deček izpustil te bo.

Droben si, ptiček, in nežen,
Mraz bi te tukaj vzel.
Bodi le dečku hvaležen,
Da te je zimi otel!

Pevaj nad gorkim zapečkom,
Dokler ne mine hlad!
Pótlej pa leti z dečkom
V jasno solnéno pomlad.

A. Medved.

